

**MYOTIS BECHSTEINI, KUHLE ŞI MYOTIS NATTERERI, KUHLE 1818, SPECII NOI
PENTRU FAUNA CHIROPTERELOR DIN MOLDOVA**

de

N.Valenciuc şi Oana Chachula

Keywords: Arealography of the Chiroptera in Moldavia (Romania)

Abstract: The authors recorded the species Myotis bechsteini and Myotis nattereri for the first time in Moldavia, presenting the site, date and shelter characteristics along with a brief description including morphometry, distribution and biology.

În stratele de calcar oolitic din Dealul Repedea, la altitudinea de aproximativ 400 m există o peşteră numită „Grota Mare din Dealul Repedea” care are o singură deschidere orientată spre sud. Peştera este dendritică, forma galeriilor ei dispunându-se sub forma a două inele inegale ca mărime de la care pleacă radier nu mai puţin de 6 ramificaţii terminate în fund de sac. Ea poate fi parcursă, parţial în picioare, înălţimea ei ajungând la 2,5 m, dar prezintă şi porţiuni înalte numai de 1m pe care eşti obligat să le parcurgi târâş.

Lungimea totală a peşterii măsoară 120 m. Ea este cunoscută de localnici iar copii nu odată, au făcut foc în interiorul ei, dovadă fiind vetrele cu cenuşă şi resturi de lemne incomplet arse, care pot fi întâlnite în mai multe puncte.

Informaţi că înăuntrul ei hibernează lilieci, care se deosebesc între ei, la 25 Martie 2001, m-am deplasat la peştera cu pricina şi spre surpriza noastră am identificat mai multe specii noi pentru fauna chiropterelor din Moldova, între care şi speciile mai sus menţionate.

1. Myotis bechsteini, Kuhl 1818, liliacul cu urechi mari este o specie de dimensiuni mijlocii. Măsurătorile făcute la unul din exemplare ne-au arătat următoarele valori: lungime cap-trunchi=48 mm, lungime coadă=44 mm, lungime antebraţ=43 mm, lungime tibie=22,5 mm, lungime pavilion ureche=26 mm; aplecat înainte depăşeşte vârful botului cu aproape 1/2 din lungimea lui. Marginile pavilionului, cea internă şi cea externă, merg aproape paralel, spre treimea terminală marginea externă se curbează spre interior dar vârful rămâne totuşi larg rotunjit. Liliacul îşi ţine urechile înclinate oblic înainte şi cu deschiderea lor orientată în faţă. Acesta este un caracter evident şi suficient pentru determinarea speciei. Tragusul înalt şi subţiat, se ridică până la jumătatea înălţimii pavilionului, patagiul – şi el brun-deschis ca şi urechile- se prinde de picior la baza degetului I. Metacarpienele degetelor III, IV şi V sunt aproape egale şi mai scurte decât antebraţul cu 4-4,5 mm. Pintelul e mai scurt decât 1/2 din marginea uropatagiului şi epiblema absentă.

Blăniţa, pe partea dorsală, este gri-brună şi brun-deschis, lucioasă. Ventral, perii sunt de culoare brun-negricioasă cu vârful alb-murdar.

Arealul acestei specii, în Europa, se menţine spre partea nordică. Este întâlnită în Irlanda, Norvegia, Suedia, Finlanda, iar spre sud a fost întâlnită în zonele muntoase din Spania sau din Caucaz. La noi a fost semnalată în câteva locuri şi nu neapărat în zona muntoasă. În peştera mai sus amintită am întâlnit 5 exemplare – trei grupate şi câte unul, singuratic.

Se adăposteşte în pivniţe, mine, peşteri; vara şi în scorburile arborilor. Femelele, în perioada naşterilor şi creşterii puilor practică segregarea sexuală adunându-se în acelaşi adăpost uneori până la 10-15 exemplare.

1. Myotis nattereri, Kuhl 1818, liliacul lui Natterer, este o specie şi ea de mărime mijlocie. Iată valorile măsurătorilor efectuate: lungime cap-trunchi=44 mm, lungime coadă=43 mm, lungime ureche=17 mm, lungime antebraţ=41 mm, lungime tibie=17mm. Urechea

aplecă înaintea depășește vârful botului cu 5mm. Tragusul este îngust și mai înalt decât jumătate din înălțimea pavilionului lățimea lui maximă cuprinzându-se de 3,5 ori în lungimea marginii lui interne. Plagiopatagiul se prinde la baza degetului I de la picior. Laba piciorului este egală cu $\frac{1}{2}$ din lungimea tibiei iar pintenul e cât $\frac{1}{2}$ din marginea uropatagiului. Pe porțiunea liberă a uropatagiului – între capătul distal al pintenului și coadă sunt prezenți niște peri îngroșați, scurți (1mm), ordonați și încârligați la vârf. Este singura specie din fauna chiropterelor de la noi care prezintă acest caracter care-i suficient ca să determine specia.

Coloritul blăniței este brun-deschis pe partea dorsală și cenușiu-albicios pe partea ventrală.

Arealul speciei este destul de întins; din Irlanda până-n Japonia. Spre nord ajunge în Norvegia și Suedia, iar în sud în Spania, Italia, România și Ucraina. Este o specie rară. La noi a fost semnalată în puține locuri. Se adăpostește în mine, pivnițe, în scorburi. Se ascund în găuri, crăpături, sub acoperișul diferitelor construcții.

Naște un singur pui și în deplasările sezoniere parcurg 50-60 kilometri.

Bibliografie:

1. – Dumitrescu Margareta, Tansache Jana, Orghidan Tr., 1962-63 – Răspândirea liliecilor în R.P.R. Lucr.Inst.Speol."E. Racoviță", București, 1-2, 509-576.
2. - Gromov I.M., Gureev A.A., Novikov G. A., Sokolov I.i., Strelkov P.P., Cianski K.K., 1963. Chiroptera p.122-218. In Micropitaiuşcie faună SSA, Moscova-Leningrad.
3. – Lanza Benedetto, 1959. Chiroptera p. 187-483. In Fauna d'Italia, Bologna,4.
4. – Topal Gy., 1969. Chiroptera p.201-281. In Fauna Ungariei. Academia Kiodo, Budapesta.
5. – Valenciuc N., 1982. Biologia chiropterelor și ocrotirea lor în România. Mem. Sect. St. Edit. Acad. R.S.R., București s.4,v. V, nr.2,1 – 48.
6. – Valenciuc N., 1994. The distribution of some species of Chiroptera – Fam. Vespertilionidae – in Romania and their representation in the U.T.M. system. Anal. St. Univ. „Al. I. Cuza” Iași, s. Biol. Anim., 40, 45-75.